

دعای روز هفتم ماه

اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا لَا يَنْفَدُ أَوْلُهُ، وَلَا يَنْقَطِعُ

خدایا! تو را ستایش، ستایشی که آغازش پایان نداشته باشد، پایانش بریده

آخِرُهُ، وَلَا يَقْصُرُ دُونَ عَرْشِكَ مُنْتَهَاهُ؛ وَلَكَ الْحَمْدُ

نشود و منتهای آن از عرش تو کوتاه نیاید، تو را ستایش، ستایشی که از تو

حَمْدًا لَا يَحْجُبُ عَنْكَ، وَلَا يَتَنَاهَى دُونَكَ،

در حجاب نشود، جز ذات تو نهایی نداشته باشد و از بالاترین مراتب

وَلَا يَقْصُرُ عَنِ أَفْضَلِ رِضَاكَ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

خشنودیات کوتاه نیاید. ستایش خداوندی را سزااست که بدون اجازه‌اش

لَا يُطَاعُ إِلَّا بِإِذْنِهِ؛ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يُعْصَى إِلَّا بِعِلْمِهِ،

اطاعت نشود. ستایش خدایی را است که مورد نافرمانی قرار نگیرد مگر

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يُخَافُ إِلَّا مِنْ عَدْلِهِ، الْحَمْدُ

اینکه به آن آگاه باشد. ستایش خدایی را سزااست که جز از عدل او ترس

لِلَّهِ الَّذِي لَا يُرْجَى إِلَّا فَضْلُهُ؛ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ

و بیمی نباشد. ستایش خدایی را که امیدی جز به فضل و کرم او نباشد.

الْفَضْلُ عَلَى مَنْ أَطَاعَهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ الْحُجَّةُ

ستایش خدایی را که به فرمانبردارانش کرم می‌کند. ستایش خدایی را که در

عَلَى مَنْ عَصَاهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنْ رَجِمَ مِنْ

مورد شخص نافرمانش حجت و برهان دارد. ستایش خدایی را که در میان

جَمِيعِ خَلْقِهِ كَانَ فَضْلًا مِنْهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنْ

تمامی خلق هر کسی را که مورد مهر خویش قرار داد از روی فضل و کرم

عَذَبَ مِنْ جَمِيعِ خَلْقِهِ كَانَ عَدْلًا مِنْهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ

او است. ستایش خدایی را که از میان تمامی خلق هر کسی را که مورد عذاب

الَّذِي لَا يَفْوُتُهُ الْقَرِيبُ، وَلَا يَبْعُدُ عَلَيْهِ الْبَعِيدُ؛

خود قرار داد از روی عدالت است. ستایش خدایی را که شخص نزدیک از

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي حَمِدَ نَفْسَهُ وَاسْتَحَمَدَ إِلَى خَلْقِهِ؛

تحت قدرتش فوت نشود (و بیرون نرود) و شخص دور از وی دور نباشد.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي افْتَتَحَ بِالْحَمْدِ كِتَابَهُ،

ستایش خدایی را که خود را ستایش کرده (در برابر احسان و نعمتهایی که

وَجَعَلَهُ آخِرَ دَعْوَى أَهْلِ جَنَّتِهِ، وَخَتَمَ بِهِ قَضَاءَهُ؛

داده) خلق را به ستایش خود فرا خوانده است. ستایش خدایی را که

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يَزَالُ وَلَا يَزُولُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

کتایش (قرآن) را به ستایش افتتاح کرد و آن را آخرین دعای اهل بهشت قرار

كَانَ قَبْلَ كُلِّ كَائِنٍ، فَلَا يُوْجَدُ لَشَيْءٍ مَوْضِعٌ قَبْلَهُ؛

داد و حکم خود را بدان ختم فرمود. ستایش خدایی را که پیوسته بوده و

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الْأَوَّلِ فَلَا يَكُونُ كَائِنٌ قَبْلَهُ؛ وَالْآخِرِ

خواهد بود. ستایش خدایی را که پیش از هر موجودی بوده و پیش از او

فَلَا شَيْءَ بَعْدَهُ، وَهُوَ الْبَاقِي الدَّائِمُ بَغَيْرِ غَايَةٍ وَلَا فَنَاءٍ؛

اثری از چیز دیگری یافت نشود. ستایش خدایی را که آغاز است و موجودی

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا تُدْرِكُ الْأَوْهَامُ صِفَتَهُ. الْحَمْدُ لِلَّهِ

قبل از او نبوده و پایان است و چیزی پس از او نیست، او است آنکه همیشه

الَّذِي ذَهَلَتِ الْعُقُولُ عَنْ مَبْلَغِ عَظَمَتِهِ، حَتَّى

باقی است و پایان و فنايي ندارد. ستایش خدایی را که پندارها به وصفش

يَرْجِعُونَ إِلَى مَا مَتَدَحَّ بِهٖ نَفْسَهُ مِنْ عِزِّهِ وَ جُودِهِ

نرسد. ستایش خدایی را که خردها از درک کامل عظمتش سرگردان و واله

وَ طَوْلِهِ؛ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي سَدَّ الْهَوَاءَ بِالسَّمَاءِ، وَ دَحَا

گشته‌اند تا به همان چیزی که خودش از عزت و جود کرمش خود را ستوده

الْأَرْضَ عَلَى الْمَاءِ، وَ اخْتَارَ لِنَفْسِهِ الْأَسْمَاءَ الْحُسْنَى.

بازگردند. ستایش خدایی را که هوا را به آسمان مسدود ساخت و زمین را بر

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْوَاحِدِ بَغَيْرِ تَشْبِيهِ، الْعَالِمِ بَغَيْرِ تَكْوِينِ،

آب گستراند و برای خویش نامهای نیکو برگزید. ستایش خدای یکتای

الْبَاقِي بَغَيْرِ كُلْفَةٍ، الْخَالِقِ بَغَيْرِ مَنْصَبَةٍ، الْمَوْصُوفِ

بی شبیه را سزااست آنکه بدون وسیله هستی عالم و دانا و بدون تکلیف و

بَغَيْرِ غَايَةٍ، الْمَعْرُوفِ بَغَيْرِ مُنْتَهَى؛ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ

مشقت باقی است، بی رنج و تعب موجودات را خلق فرمود، وصفش حد و

السَّمَوَاتِ السَّبْعِ، وَ رَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، وَ رَبِّ

نهایتی ندارد و معروفی بی منتهاست. ستایش خدایی را که پروردگار

الْأَنْبِيَاءِ وَ الْمُرْسَلِينَ، وَ رَبِّ الْأَوَّلِينَ وَ الْآخِرِينَ،

آسمانهای هفتگانه، پروردگار عرش عظیم، پروردگار پیغمبران و مرسلین و

أَحَدًا صَمَدًا لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ.

پروردگار اولین و آخرین است، یکتای بی نیازی که نزاده و نه زاییده شده و

مَلِكِ الْمُلُوكِ بِقُدْرَتِهِ، وَاسْتَعْبَدَ الْأَرْبَابَ بِعِزَّتِهِ،

هیچ کس همتای او نیست. آن که به قدرتش همه پادشاهان را زیر فرمان

وَسَادَ الْعُظَمَاءَ بِجَبْرُوتِهِ، وَاصْطَنَعَ الْفَخْرَ

خود درآورده، به عزتش پروردگاران را بنده خود ساخته است و به سلطنتش

وَالِاسْتِكْبَارَ لِنَفْسِهِ، وَجَعَلَ الْفَضْلَ وَالْكَرَمَ

بر همه بزرگان آقایی کند، فخر و بزرگی را ویژه خود کرده و فضل و

وَالْجُودَ وَالْمَجْدَ لَهُ، جَارِ الْمُسْتَجِيرِينَ، وَلِجِبَا

بزرگواری و شوکت خاص او است، پناه پناهجویان، و پناهگاه درمندگان،

الْمُضْطَّرِّينَ، وَمُعْتَمِدُ الْمُؤْمِنِينَ، وَسَبِيلُ حَاجَةِ

تکیه‌گاه مؤمنان و طریق حاجت پرستش کنندگان است. خدایا! تو را ستایش

الْعَابِدِينَ. اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ بِجَمِيعِ مَحَامِدِكَ كُلِّهَا

به همه ستودگیهایت، چه آنها که ما می‌دانیم و چه آنها که نمی‌دانیم.

مَا عَلِمْنَا مِنْهَا وَمَا لَمْ نَعْلَمْ، وَلَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا يُوافي

خدایا! ستایش تو را است، ستایشی که با نعمتهایت برابر می‌شود و فراوانی

نِعَمِكَ، وَيُكَافِي مَزِيدَ كَرَمِكَ؛ اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ

کرم و بخشش را کفایت کند. خدایا! تو را ستایش، ستایشی

حَمْدًا يُزِيدُ عَلَى حَمْدِ جَمِيعِ خَلْقِكَ؛ اللَّهُمَّ لَكَ

که بر ستایش همه خلق تو افزونی جوید. خدایا! تو را ستایش،

الْحَمْدُ حَمْدًا أَبْلَغُ بِهِ رِضَاكَ، وَأَوْدَى بِهِ شُكْرَكَ،

ستایشی که مرا به مقام خشنودی تو برساند و بدان وسیله

وَأَسْتَوْجِبُ بِهِ الْمَزِيدَ مِنْ عِنْدِكَ. اللَّهُمَّ لَكَ

مراتب سیاست‌گزاریات را انجام داده باشم و شایسته قزونی کرم تو گردم.

الْحَمْدُ عَلَى حِلْمِكَ بَعْدَ عِلْمِكَ، وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى

خدایا! تو را ستایش به بردباری‌ات پس از علم و دانشت (به حال من). تو را

عَفْوِكَ بَعْدَ قُدْرَتِكَ، يَا خَيْرَ الْغَافِرِينَ، يَا أَرْحَمَ

ستایا بر گذشته‌ت با(وجود) قدرتت (که بر کیفر من داری) ای

الرَّاحِمِينَ. اللَّهُمَّ يَا خَيْرَ مَنْ شَخِصْتَ إِلَيْهِ الْأَبْصَارُ،

بهترین آمرزندگان! ای مهربان‌ترین مهربانان! خدایا! ای بهترین کسی

وَمُدَّتْ إِلَيْهِ الْأَعْنَاقُ، وَوَفَدَتْ إِلَيْهِ الْأَمَالُ، صَلِّ

که دیدگان من به درگاه او خیره شود، گردن‌ها به سویش کشیده شود

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَاعْفِرْ لَنَا مَا مَضَى مِنْ

و بارهای آرزو به درگاهش فرود آید، بر محمد و خاندان محمد درود فرست

ذُنُوبِنَا، وَاعْصِمْنَا فِيمَا بَقِيَ مِنْ أَعْمَارِنَا، وَمُنَّ عَلَيْنَا

و گناهان گذشته ما را بیامرز، در عمر باقیمانده ما را (از گناه) محافظت فرما

فِي هَذِهِ السَّاعَةِ بِالتَّوْبَةِ وَالطَّهَارَةِ وَالمَغْفِرَةِ

و در این ساعت بر ما منت بنه به (توفیق و پذیرش) توبه، پاکیزگی (از گناه)

والتَّوْفِيقِ، وَدِفَاعِ المَحْذُورِ، وَسَعَةِ الرِّزْقِ،

آمرزش و موفقیت، جلوگیری از هر محذور(و پیش آمد ناگوار) وسعت

وَحُسْنِ الْمُسْتَعْتَبِ، وَخَيْرِ الْمُنْقَلَبِ، وَالتَّجَاةِ مِنَ

روزی، خوشی (حال در) روز بازپسین، خوبی بازگشت‌گماه (قیامت) و نجات

النَّارِ.

از آتش (دوزخ).